

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou, se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2019, č. j. OAM-773/ZA-ZA11-ZA17-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2020, č. j. 32 Az 10/2019 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2020, č. j. 32 Az 10/2019 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 2. 2019, č. j. OAM-773/ZA-ZA11-ZA17-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 29. 10. 2020, č. j. 32 Az 10/2019 - 44 (dále jen „napadený rozsudek“). Žalobní námitky neshledal důvodnými. Přisvědčil závěrům žalovaného uvedeným v napadeném rozhodnutí a uzavřel, že u žalobce nejsou dány předpoklady pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek i napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel prvotně uvádí, že krajský soud nesprávně identifikoval v záhlaví rozsudku napadené rozhodnutí a jeho správné číslo jedací a datum vydání v napadeném rozsudku

neuedl. Z obsahu odůvodnění však lze usuzovat, že se krajský soud zabýval přezkumem právě napadeného rozhodnutí.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť z něj, ale ani z napadeného rozhodnutí nevyplývá, proč krajský soud nepovažoval za důvodnou žalobní argumentaci uvedenou stěžovatelem. Především se krajský soud nevyjádřil k argumentaci týkající se pronásledování stěžovatele v zemi původu a uvedl pouze závěry, které se shodují se závěry žalovaného.

[6] Následně stěžovatel rozebírá v kasační stížnosti situaci kurdské menšiny v Turecku v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uvádí, že diskriminace kurdského obyvatelstva v Turecku dosahuje úrovně pronásledování, neboť nepřátelský postoj většinové populace je již součástí státní politiky. Státní moc se na existenci uvedených jevů přímo podílí. Možnost ochrany ze strany státu je tak prakticky vyloučena. Žalovaný i krajský soud nesprávně vyhodnotili situaci týkající se pronásledování stěžovatele, jakožto příslušníka kurdské menšiny v Turecku a současně člena politické strany HDP. Žalovaný bagatelizoval příčiny a důsledky politického pronásledování stěžovatele, což neodpovídá skutečným údajům stěžovatelem během řízení. Krajský soud závěry žalovaného přijal a ztotožnil se s nimi.

[7] Stěžovatel namítá, že členové politické strany HDP působící v parlamentu byli po převratu zbaveni poslanecké imunity, aby mohli být zatčeni jako členové teroristické organizace. Perzekuční přístup vůči členům strany HDP byl sice zahájen od jejich vrcholných představitelů, postupně se však začíná týkat všech členů strany. Konstrukce, která říká, že pokud by se stěžovatel ve svém běžném životě ke straně HDP nehlásil, neměl by žádné problémy, popírá právo stěžovatele účastnit se politického života a projevovat své politické názory. Tuto diskriminaci na základě politického smýšlení jednotlivce zakazují lidskoprávní úmluvy a pakty, především Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod.

[8] Přesto, že byl stěžovatel naposledy napaden před volbami v Turecku, neznamená to, že by se jednalo o napadení výjimečné. Stěžovatel čelil ve své zemi pronásledování a výhrůzkám, přičemž se jedná o dlouhodobé pronásledování kvůli jeho členství v politické straně, politickým názorům a národnosti stěžovatele. Tvrzené a prokazované skutečnosti lze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.

[9] Závěrem stěžovatel uvádí, že situace v Turecku se, pokud jde o vnímání Kurdů, změnila k horšímu. Od října roku 2019 došlo ke změně v turecko-syrských mezinárodních vztazích a tureckým nepřítelem se staly rovněž kurdské jednotky, které ovládaly pohraniční oblast. Jde o lokální ozbrojený konflikt, který se odehrává v oblasti, ze které stěžovatel pochází. Je tudíž potřeba posoudit aktuální tureckou politiku vůči kurdské menšině, což podle stěžovatele představuje důvod pro prolomení zásady stanovené § 75 odst. 1 s. ř. s. a zohlednění uvedených skutečností při rozhodování.

IV.

[10] Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Odkazuje na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu a napadený rozsudek. Napadené rozhodnutí je podle žalovaného dostatečně a srozumitelně odůvodněno. Rovněž napadený rozsudek považuje žalovaný za věcně

pokračování

správný a dostatečně odůvodněný. Navrhuje tudíž kasační stížnost odmítnout, případně zamítnout jako nedůvodnou.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud při přezkoumání napadeného rozsudku shledal vadu uvedenou v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvržené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*. K této vadě musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti, i když nebyla v kasační stížnosti výslovně namítnuta. K vadě takové povahy, kterou shledal v nyní projednávané věci, se čtvrtý senát vyjádřil také ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2020, č. j. 4 As 384/2019 - 27. Ani v nynější věci neshledal důvody odchýlit se od právního názoru tam vysloveného.

[14] Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 As 38/2004 - 55, dovodil, že jsou-li v záhlaví soudního rozhodnutí jednoznačně identifikováni účastníci řízení a rovněž správní rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu, nezpůsobuje obecné znění výroku (například „*Žaloba se odmítá.*“) nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V tehdy posuzovaném případě byl úkon správního orgánu, který byl předmětem soudního přezkumu, v záhlaví napadeného soudního rozhodnutí definován určitě, nezaměnitelně a srozumitelně a Nejvyšší správní soud jej shledal přezkoumatelným. Na tuto judikaturu navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2012, č. j. 2 Ans 12/2011 - 134, v němž zdůraznil, že „*výrok rozsudku tvoří jednotu s jeho záhlavím, ve kterém je třeba nezaměnitelně označit účastníky řízení a jeho předmět; pokud tomu tak je, pak obecně znějící výrok ‚Žaloba se zamítá‘ nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost rozsudku*“.

[15] V rozsudku ze dne 15. 2. 2012, č. j. 2 As 45/2011 - 64, Nejvyšší správní soud naopak zjistil, že v záhlaví přezkoumávaného usnesení krajského soudu nebylo jednoznačně individualizováno správní rozhodnutí, které bylo předmětem soudního přezkumu. Za této situace zdůraznil, že pouze při nezaměnitelné identifikaci účastníků řízení a přezkoumávaného správního rozhodnutí v záhlaví rozhodnutí krajského soudu je postaveno najisto, koho se řízení o žalobě týká a co je jeho předmětem. Pokud však krajský soud opomene napadené správní rozhodnutí takto vymezit a učiní tak až v rámci odůvodnění svého usnesení, jedná o procesní deficit zakládající nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 11. 2. 2014, č. j. 2 Azs 23/2013 - 34, nebo ze dne 27. 1. 2016, č. j. 3 As 43/2015 - 29.

[16] V již citovaném rozsudku č. j. 4 As 384/2019 - 27 kasační soud uvedl, že „*[n]esprávné označení správního rozhodnutí ve výroku, respektive záhlaví, soudního rozhodnutí je v přímém rozporu s požadavkem právní jistoty jeho adresátů. Ve světle citované judikatury, s níž se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje i v posuzované věci a od níž neshledává žádný důvod se odchýlit, je tedy napadený rozsudek krajského soudu nutné považovat za vnitřně rozporný a nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“

[17] Také v posuzované věci nebylo žalobou napadené správní rozhodnutí v záhlaví rozsudku krajského soudu jednoznačně a nezaměnitelně identifikováno. Naopak bylo specifikováno zcela

nesprávně. Z výroku rozsudku ve spojení s jeho záhlavím vyplývá, že krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2017, č. j. OAM-479/ZA-ZA11-ZA17-2017, ačkoli uvedené číslo jednací ani datum neodpovídají napadenému rozhodnutí ani jakémukoliv jinému dokumentu, který je obsažen ve správním spise vedeném žalovaným ohledně stěžovatele a nynější věci. Ve skutečnosti mělo být předmětem přezkumu v řízení před krajským soudem rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2019, č. j. OAM-773/ZA-ZA11-ZA17-2018, jímž nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona o azylu, jak vyplývá ze správního spisu i ze žaloby.

[18] Uvedený nedostatek spočívající ve zcela nesprávném označení napadeného rozhodnutí tudíž způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tento nedostatek přitom brání posouzení zbylých uplatněných kasačních námitek.

VI.

[19] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 části věty první před středníkem s. ř. s. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[20] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu